

CHƯƠNG 27

Do Thám Bảo Cung

Dháp Hoa Tự là ngôi cổ tự lớn vào bậc nhất khu vực Sơn Hải Quan.

Mặt trời đã lên, nhưng sơn môn vẫn còn đóng chặt.

Đó là giờ thảo quả, lẽ ra chúng tăng thực dậy từ lâu, nhưng trong tòa miếu đồ sộ hôm đó lại vắng lặng không tiếng chuông.

Thực tế từ khi Minh Thông Hòa Thượng đưa một bọn bất lương khoác áo cà sa tới tiệm vị, tàn sát chúng tăng, bá chiếm Pháp Hoa Tự, ngôi chùa đồ sộ này không còn là Phật địa thiêng liêng nữa, Đại Hùng Bảo Điện biến thành sảnh đường cho những cuộc rượu chè trác táng, cả khu chùa trở thành nơi hành lạc của bọn dâm đồ.

Trời vừa sáng, trong Đại Hùng Bảo Điện yến tiệc đã được bày ra.

Minh Thông Hòa Thượng ngồi ngất ngưỡng ở ngôi chủ tọa.

Tên này mình cao chín thước, thân thể phì nộn, mũi điều mắt cú, mặt nung núc những tảng thịt, trông giống như một tên tướng cướp hung tàn nhất trừ cái đầu cạo trọc và chiếc áo bào, ngoài ra không có nét gì của một người xuất gia.

Ở ngôi khách vị có hai tên Đường Chủ Bắc Hải Bang là Sử Vạn Hạnh và Đường Tân Kiên.

Hai tên này cũng không có nét gì của khách nhân mà khúm núm giống kẻ tôi tớ.

Bên phải Minh Thông là một tiểu lão đầu chừng năm mươi tuổi, mình cao chưa tới ba thước, gầy nhom, tóc vàng hoe rối bù, hai mắt đảo lia lịa, giống khỉ hơn là giống người.

Chỉ cần nhìn qua nhân dạng đặc biệt đó, bất cứ người nào trong giang hồ cũng dễ dàng đoán ra hẳn là nhân vật độc ác tàn bạo khét tiếng võ lâm Tam Xích Kim Đồng Hà Phi.

Bên tả Minh Thông là một trung niên nhân chừng ba mươi tuổi, mình bần bạch bào, nước da trắng trẻ, dung mạo tuấn tú, dáng người thanh thoát như một

thư sinh. Đó là Bạch Diện Tu La Diêm Hải Vân.

Sau bàn cúng, Hàn Tùng Linh trông bộ bạch y đẫm máu, băng quần khắp người, sắc mặt nhợt nhạt được đặt ngòai trên ghế, tuy hầu như không cử động được những vẫn có hai tên hắc y võ sĩ cầm kiếm đứng canh giữ.

Trong điện còn có bốn bộ bàn bát tiên với hơn ba chục người già trẻ khác nhau, tuy đông người nhưng rất im ắng. Hầu hết đều chăm chú nhìn Hàn Tùng Linh.

Minh Thông Hòa Thượng bưng chén rượu lên, cất giọng oang oang nói:

- Hai vị Đường Chủ vất vả đi thâu đêm giải tên trọng phạm của bốn phái từ Bạch Vân Trang tới đây, điều đó thật đáng quý! Hai vị Phật gia hiện đang có việc quan trọng đang giải quyết ở Tổng đàn nên chưa kịp tới nghênh tiếp, lão nạp xin thay mặt hai vị lão nhân gia uống chén rượu này tỏ lòng cảm tạ!

Nói xong dốc tuột chén rượu vào miệng.

Trong điện mọi người đều đứng lên hưởng ứng, không khí bắt đầu trở nên sôi động.

Rượu qua ba tuần, Minh Thông Hòa Thượng lại bưng chén lên nhìn Hàn Tùng Linh nói:

- Hàn Minh Chủ, người nhận được lão nạp không?

Hàn Tùng Linh lạnh lùng đáp:

- Minh Thoang! Ngõoôi khauic thì cou thea Haon moã khoang nhaan nõoic, nhong nhìn boã maet phi noãn cuua ngõoôi ai chaung nhaan ra Tôuu Nhuic Hoøa Thõoing?

Minh Thông cười hắc hắc nói:

- Người ta đều nói người cuồng ngạo bậc nhất giang hồ, bây giờ chết đến nơi vẫn còn ương bướng như vậy, đủ thấy lời đồn không sai.

Hàn Tùng Linh cười nhạt hỏi:

- Chẳng lẽ người còn muốn Hàn mỗ kính trọng? Trước đây trong giang hồ có một kẻ dâm ác, mặt người dạ thú danh hiệu Hồng Hoang Di Tẩu bị cả võ lâm phỉ nhổ. Tưởng hẳn cải làm hòa thượng thì biết tu tâm tích đức, không ngờ tội nghiệt còn nhiều hơn!

Minh Thông mặt biến sắc, theo phản ứng bản năng đưa chưởng lên nhưng chợt hạ xuống, cố nén giận nói:

- Hàn Tùng Linh! Với tình cảnh của người bây giờ, đáng ra không nên nói

những câu như thế.

Hàn Tùng Linh hỏi:

- Người bảo ta nên nói gì?

- Nếu người đừng nói gì cả thì có lẽ được chết thanh thản hơn một chút.

Nhưng bây giờ thì đã quá muộn.

Hàn Tùng Linh bình thản đáp:

- Dù có phải chết trăm ngàn lần thì chung quy vẫn là một chết mà thôi, có gì khác nhau đâu?

Minh Thông cười hiểm độc nói:

- Có khác nhau hay không thì người sẽ lập tức biết ngay thôi!

Hàn Tùng Linh chỉ cười nhạt không nói nữa.

Minh Thông đưa tay ra hiệu cho chúng nhân im lặng rồi nói:

- Các huynh đệ! Uống rượu thông thường đi kèm với hành lạc. Đối với người luyện võ chúng ta thì võ công là một lạc thú lớn. Hôm nay, đương nhiên cũng cần dùng tới võ công. Bây giờ chúng ta sẽ lấy bản thân Hàn Minh Chủ để ứng dụng các loại võ học, không biết ý kiến của các vị thế nào?

Trong điện vang lên tiếng tán thưởng, chỉ riêng Bạch Diện Tu La Diêm Hải Vân là biến sắc.

Tam Xích Kim Đồng Hà Phi chột đứng lên hỏi:

- Đại sư, ai sẽ động thủ trước?

Minh Thông hỏi lại:

- Hà huynh thấy ai xứng đáng nào?

Tam Xích Kim Đồng không biết võ công hay cố ý liếc mắt nhìn sang Bạch Diện Tu La rồi mới trả lời:

- Cái đó nên để Đại sư quyết định thôi!

Chừng như Minh Thông và Tam Xích Kim Đồng có cùng một ý, quay sang Bạch Diện Tu La hỏi:

- Diêm huynh thấy sao?

Bạch Diện Tu La ngơ ngác hỏi:

- Đại sư, chuyện gì chú?

Minh Thông nhíu mày nói:

- Chúng ta vừa nói Diêm huynh không nghe gì cả hay sao?

Đúng là vừa rồi Diêm Hải Vân không lưu ý, nhưng không thể phủ nhận điều đó, liền đáp:

- Đương nhiên là nghe thấy.

Minh Thông không truy vấn, tiếp tục hỏi:

- Vậy ý Diêm huynh thế nào?

Tuy không biết chuyện gì nhưng Diêm Hải Vân vẫn nói bừa:

- Huynh đệ hoàn toàn đồng ý.

Minh Thông soi mói nhìn Bạch Diện Tu La một lúc rồi hỏi:

- Trước khi trở thành đệ tử ký danh của Tam Phật Đài, Diêm huynh từng là người của Hàn Kiếm Môn, còn Hàn Minh Chủ cũng là truyền nhân của Thái Hư Lão Nhân, có lẽ Diêm huynh vẫn còn nghĩ tới tình sư huynh đệ đồng môn?

Bạch Diện Tu La đánh giọng hỏi:

- Đại sư cho huynh đệ hai lòng hay sao?

Minh Thông cười nham hiểm nói:

- Cái đó thì lão nạp không dám, nhưng mà...

Hắn nói chưa hết câu thì dừng lại, phá lên cười một tràng hô hố.

Bạch Diện Tu La nhíu mày nói:

- Đại sư còn chưa nói xong...

Minh Thông thôi cười, tiếp giọng nói:

- Tục ngữ có câu: “người không thân thì đất thân”. Dù sao thì Diêm huynh với Hàn Tùng Linh đã từng là đồng môn. Đương nhiên lão nạp không chút hoài nghi Diêm huynh tuyệt đối trung thành với Tam Phật Đài, nhưng bỗng bang lại có người đặt điều vu khống...

Bạch Diện Tu La trầm giọng hỏi:

- Vu khống thế nào?

Minh Thông cười nhả nhỏ đáp:

- Lẽ ra lão nạp không nên nói ra điều này, nhưng vì Diêm huynh muốn biết,

hơn nữa ở đâu trừ Hàn Tùng Linh ra, chúng ta đều là người nhà cả nên lão nạp cũng xin nói thẳng. Có người đặt điều vu khống Diêm huynh tới đầu nhập Tam Phật Đài là có mưu đồ.

Bạch Diện Tu La Diêm Hải Vân đứng bật dậy hỏi:

- Đại sư tin vào điều đó sao?

Minh Thông đáp:

- Đương nhiên lão nạp không tin.

Bạch Diện Tu La truy vấn:

- Nếu vậy Đại sư nói ra câu đó nhằm mục đích gì?

- Đó là lão nạp muốn tốt cho Diêm huynh.

- Muốn tốt cho huynh đệ?

Minh Thông gật đầu:

- Không sai! Bởi vì lão nạp muốn tạo cho Diêm huynh một cơ hội để chứng minh lời vu khống đó hoàn toàn là vô căn cứ.

Bạch Diện Tu La trong lòng lập tức rúng động hỏi:

- Chứng minh thế nào?

Minh Thông chỉ sang Hàn Tùng Linh đáp gọn:

- Giết hắn.

Bạch Diện Tu La trầm giọng hỏi:

- Đại sư bức ta làm chuyện bất nghĩa huynh đệ tương tàn?

Minh Thông nói:

- Diêm huynh, đó là lão nạp chỉ muốn tốt cho huynh thôi.

Tam Xích Kim Đồng Hà Phi chen lời:

- Diêm huynh đệ cũng là một phần tử của bốn bang. Người ta nói vì nghĩa quên thân. Hướng gì quan hệ giữa Diêm huynh với hắn chỉ là tình đồng môn ngày trước mà thôi, chẳng phải là thân thích bằng hữu gì? Vậy thì sao phải bần khoản do dự chứ?

Bạch Diện Tu La nói:

- Nếu Hà huynh lâm vào cảnh đó thì sẽ xử trí thế nào?

Tam Xích Kim Đồng thản nhiên đáp:

- Giết hẳn.
- Thật ư?

Tam Xích Kim Đồng trầm giọng hỏi:

- Diêm huynh không tin sao?

Minh Thông Hòa Thượng cười nhạt nói:

- Nếu Diêm huynh đã vì coi trọng tình đồng môn mà không hạ thủ thì lão nạp cũng không bắt buộc. Xin Hà huynh động thủ vậy!

Tam Xích Kim Đồng cầm đôi đũa lên, nói:

- Rất tốt! Đầu tiên huynh đệ dùng đôi đũa này lấy đôi mắt hẳn.

Nói xong giương lên chuẩn bị bắn đi.

Bạch Diện Tu La chợt nói:

- Khoan đã! Để huynh đệ động thủ cho!

Nói xong rút kiếm ra.

Bốn người còn lại trong bàn gồm Minh Thông, Tam Xích Kim Đồng, Sử Vạn Hành và Đường Tân Kiên đều đứng lên vận công đề phòng, nét mặt lộ vẻ căng thẳng.

Minh Thông Hòa Thượng nhíu mày nói:

- Diêm huynh dùng kiếm sao?

Bạch Diện Tu La lạnh lùng hỏi:

- Chẳng lẽ huynh đệ chọn phương pháp giết Hàn Tùng Linh thế nào cũng bị hạn chế?

Minh Thông chợt phá lên cười đáp:

- Hô hô! Diêm huynh nói phải! Có lẽ lão nạp quá đa nghi.

Bạch Diện Tu La chậm rãi bước tới bàn cúng đứng bên Hàn Tùng Linh, nhưng chưa động thủ.

Minh Thông đưa mắt ra hiệu cho hai tên hán tử, hai tên này lùi lại một bước vận công vào tay phải cầm đao sẵn sàng xuất thủ.

Minh Thông nhìn Bạch Diện Tu La cười hỏi:

- Diêm huynh còn chờ gì nữa?

Bạch Diện Tu La chưa kịp trả lời thì chợt thấy một tên hắc y hán tử chạy xộc vào điện.

Minh Thông nhíu mày hỏi:

- Có chuyện gì thế?

Tên hán tử chấp tay cúi mình đáp:

- Khải bẩm hộ pháp, có người đưa thiệp bái sơn.

- Ai vậy?

Tên hắc y hán tử không đáp, hai tay trình lên một tấm thiệp hồng. Minh Thông Hòa Thượng lướt mắt xem qua rồi cau mày nhìn hai tên Đường Chủ Bắc Hải Bang.

Sử Vạn Hành và Đường Tân Kiên bắt gặp ánh mắt hắc thì phát run, nhấp nhồm như ngồi trên đồng lửa.

Minh Thông nhìn sang tên thuộc hạ hỏi:

- Chúng có bao nhiêu người?

- Bẩm... có một nam hai nữ.

Minh Thông nói:

- Nếu vậy thì cả Bắc Hải Thần Long Quách Bằng Phi và Nộ Phong Quái Nữ Phàn Mai Phương cùng tới đây...

Sử Vạn Hành hỏi:

- Đại sư, trong thiệp viết thế nào? Có phải chúng tìm huynh đệ chúng tôi không?

Minh Thông gật đầu:

- Không sai.

Hai tên phaân boải hieâu ra tình hình ñoái vôi mình voả cuõng nguy caáp. Neáu ñoõic Tam Phaät Ñaõi baõu hoả thì coøn toát, neáu Minh Thoãng chòu trao ngoõõi thì chuõng quyeát khoãng thoåt toải cheát.

Sử Vạn Hành run giọng nói:

- Đại sư, huynh đệ chúng tôi tuyệt đối trung thành với Tam Phật Đài...

Minh Thông ngắt lời, lạnh lùng hỏi:

- Hai vị chẳng phải vì năm mươi vạn lạng mà bắt Hàn Tùng Linh tới đây sao?

Sử Vạn Hành biết sắc hỏi:

- Sao Đại sư lại nói thế?

Minh Thông đáp:

- Rất đơn giản. Trong việc này chúng ta chỉ có quan hệ mua bán mà thôi. Hơn nữa bọn lão nạp ở đây không thể vì hai vị mà đắc tội với phu thê Bắc Hải Bang Chủ.

Đường Tân Kiên tức giận quát:

- Thế nào? Người định qua cầu rút ván?

Minh Thông trừng mắt nhìn hai tên Đường Chủ, danh giọng nói:

- Hai vị nên nhớ đây là địa phận của Tam Phật Đài, nói năng hãy cẩn thận một chút. Bây giờ lão nạp sẽ trao đủ năm mươi vạn lạng cho hai vị. Ba chiếc xe đã được chuẩn bị sẵn trước miếu viện. Như vậy là việc mua bán hoàn thành, hai vị hãy đi khỏi đây ngay.

Hai tên Đường Chủ thấy đối phương trở mặt như vậy đều vô cùng tức giận.

Sử Vạn Hành lạnh lùng hỏi:

- Người biết chúng ta có đi hay không?

Minh Thông cười nhạt đáp:

- Đó là việc của các người.

Sử Vạn Hành nói:

- Thôi được! Bây giờ chúng ta chẳng cần ba xe nữa, chỉ cần lấy một xe là đủ.

Minh Thông “Hừ” một tiếng nói:

- Nếu các người rơi vào tay Quách Bằng Phi thì đừng nói một xe cũng không thoát mà ngay cả hai cái mạng cũng khó mà giữ được!

Đường Tân Kiên nói:

- Đại sư, người tính toán thật chu đáo!

Minh Thông đứng lên nói:

- Nếu hai vị không còn việc gì nữa thì chuyện mua bán giữa chúng ta tới đây chấm dứt. Xe đã đậu trước cửa điện, hai vị muốn lấy bao nhiêu mặc lòng! Bây giờ lão nạp cần đón khách.

Nói xong định bước đi.

Sử Vạn Hành nói:

- Bây giờ chúng ta không cần lạng nào nữa.

Minh Thông cười nói:

- Sư huynh nghĩ vậy là rất thông minh! Các huynh đệ! Chỉ cần ngăn chặn được Bắc Hải Bang, năm mươi vạn lạng đó là của mỗi chúng ta, các vị thấy thế nào?

Trong Đại Hùng Bảo Điện vang lên tiếng hò reo hưởng ứng, gần bốn chục người rút binh khí chuẩn bị xông ra đối địch.

Giữa lúc đó, ánh chớp lóe lên, một vật bay vút tới cắm lên bàn ngay trước mặt Minh Thông Hòa Thượng. Hấn kinh hãi nhìn xuống, nhận ra đó là một ngọn tiểu kỳ hình tam giác màu hồng, trên lá cờ thêu ba chữ vàng Bích Huyết Minh!

Tam Xích Kim Đồng Hà Phi mặt biến sắc, định lao ra cửa thì Minh Thông ngăn lại nói:

- Khoan đã!

Tam Xích Kim Đồng nhíu mày hỏi:

- Tử địch đã tới, chúng ta không đối phó còn chờ gì nữa?

Minh Thông đáp:

- Bích Huyết Minh dám mạo danh Bắc Hải Bang truyền thiệp tất đã có chuẩn bị. Chúng ta cứ ở đây xem chúng hành động gì tiếp theo.

Nhìn thấy lá cờ thêu ba chữ Bích Huyết Minh, bọn đệ tử Tam Phật Đài trong điện ai nấy đều thất kinh biến sắc. Khí thế hùng hổ lúc đầu giảm đi rất nhiều.

Tam Xích Kim Đồng tuy cũng không khỏi lo lắng nhưng cố lấy giọng ngạo nghễ nói:

- Tên đầu sỏ Bích Huyết Minh đã rơi vào tay chúng ta, bọn còn lại ắt không dám vọng động. Các người sợ gì chứ?

Minh Thông trầm ngâm nói:

- Hà huynh nói vậy không sai, nhưng có thể việc này không đơn giản như vậy.

Hấn chợt nhìn Sử Vạn Hành hỏi:

- Hai vị có nghĩ đến việc Bích Huyết Minh có thể liên kết với Bắc Hải Bang không?

Sử Vạn Hành đáp:

- Không thể! Nếu quả thật hai phái này cũng đến đây thì chỉ là ngẫu nhiên thôi.

Minh Thông nhíu mày nói:

- Lão nạp lại không nghĩ thế.

Tam Xích Kim Đồng nói:

- Đại sư nói đúng. Làm sao lại có sự ngẫu nhiên mà trùng hợp như thế được!

Đường Tân Kiên bụng đang tức, liền nói:

- Nghi người thì không dùng, dùng người thì đừng nghi. Các vị đã không tin tưởng thì huynh đệ chúng ta đi đây!

Minh Thông “Hừ” một tiếng nói:

- Lúc này hai vị muốn đi đâu có dễ?

Tam Xích Kim Đồng ra lệnh:

- Các huynh đệ! Hãy bắt hai tên gian tế này lại!

- Tuân lệnh!

Gần hai chục tên ào tới vây lấy hai tên Đường Chủ Bắc Hải Bang.

Minh Thông xua tay nói:

- Các vị cứ lùi lại. Chỉ cần chúng thoát khỏi hai chưởng của lão nạp thì cứ để chúng tùy ý rời khỏi đây.

Sử Vạn Hạnh và Đường Tân Kiên tưởng bắt được Hàn Tùng Linh mang tới đây là lập kỳ công, được cả danh lẫn lợi, nào ngờ đều biến thành không, chẳng những thế còn rơi vào trùng vây, tính mệnh khó bảo toàn, vừa căm tức vừa hối hận không biết ngần nào.

Sử Vạn hạnh ngửa mặt cười to một tràng nói:

- Minh Thông! Hôm nay lão phu mới nhận ra bộ mặt thật của một tên dâm ác tráo trở, kẻ phản trắc vô sỉ bậc nhất giang hồ. Đã đến nước này, nói nhiều vô ích. Hãy dựa vào võ công mà quyết định sinh tử thôi. Người động thủ đi!

Minh Thông chợt nghĩ tới một điều, xua tay nói:

- Khoan đã!

Sử Vạn hành nhú mày hỏi:

- Người còn độc kế nữa?

Minh Thông nhìn Tam Xích Kim Đồng nói:

- Hà huynh tiếp hai vị Đường Chủ này một lúc, lão nạp cần làm một việc...

Nói xong bước lên bàn cúng.

Lúc ấy Bạch Diện Tu La Diêm Hải Vân vẫn đứng bên Hàn Tùng Linh, còn hai tên hắc y hán tử không biết từ lúc nào đã ngã xuống nằm bất động trên nền điện.

Minh Thông Hòa Thượng làm như không thấy hai tên thuộc hạ, nhìn Bạch Diện Tu La nói:

- Diêm huynh, bây giờ động thủ được rồi. Lão nạp cần mượn thủ cấp của Hàn Tùng Linh dùng tạm.

Bạch Diện Tu La thản nhiên đáp:

- Người ta chỉ có một cái đầu, nếu cho mượn đi thì sống làm sao được?

Minh Thông sầm mặt nói:

- Diêm huynh! Hiện giờ chúng ta bị Bích Huyết Minh và Bắc Hải Bang hai phái bao vây, không phải là lúc để đùa giỡn đâu!

Bạch Diện Tu La lạnh lùng đáp:

- Diêm mỗ không đùa với người.

Minh Thông quát lên:

- Diêm Hải Vân, người muốn gì?

Bạch Diện Tu La đáp:

- Cứu Hàn Tùng Linh.

- Cái gì? Người muốn chết sao?

Bạch Diện Tu La trầm giọng nói:

- Diêm mỗ từ lâu đã không muốn sống nữa rồi. Chẳng qua kéo dài cái mạng thừa đến hôm nay là hy vọng sẽ có ngày chứng kiến sự diệt vong của các người.

Minh Thông cười nhạt hỏi:

- Bây giờ ngươi không còn kiên nhẫn chờ thêm nữa chứ gì?

Bạch Diện Tu La đáp:

- Khi đến Ma Thiên Lĩnh nghe nói Hàn Tùng Linh đã xuất hạ sơn tiến nhập vào giang hồ. Diêm mỗ hy vọng ngày đó sắp đến, không ngờ phải chứng kiến thảm cảnh hôm nay.

Tam Xích Kim Đồng Hà Phi chột nói:

- Diêm Hải Vân, lẽ ra ngươi nên chờ tiếp một thời gian nữa mới được. Nếu ngươi không nói thì làm sao chúng ta biết được ngươi đã nuôi dã tâm.

Bạch Diện Tu La nói:

- Ngày xưa sư phụ và hai vị sư thúc của ta đã dặn Diêm mỗ là nhất thiết phải chờ cho được Hàn Tùng Linh. Bây giờ coi như ta đã chờ được rồi.

Minh Thông đặc ý hỏi:

- Nhưng chỉ tiếc hắn đã rơi vào tay chúng ta, đúng không?

- Một khi ta còn chưa chết thì Hàn Tùng Linh còn chưa thể coi là đã rơi vào tay các ngươi.

Minh Thông mặt hiện sát cơ hỏi:

- Ngươi biết mình còn sống được bao lâu nữa không?

Tam Xích Kim Đồng nói:

- Đại sư trông chừng hai tên gian tế này, để họ Diêm cho huynh đệ!

Minh Thông nói:

- Chúng ta cần tranh thủ thời gian.

Tam Xích Kim Đồng đáp:

- Huynh đệ biết rồi!

Dứt lời nhẩy tới bàn cứng chỉ tay vào mặt Bạch Diện Tu La hỏi:

- Tên họ Diêm! Bước qua đây!

Bạch Diện Tu La đáp:

- Diêm mỗ cần bảo vệ Hàn Tùng Linh.

Tam Xích Kim Đồng “Hừ” một tiếng hỏi:

- Ngươi có tin làm được điều đó không?

Bạch Diện Tu La chưa kịp trả lời thì có người nói:

- Hà Phi! Huynh ấy không tự tin. Nhưng tại hạ thì tin!

Mọi người nghe nói đều giật mình chấn động!

Nguyên người vừa nói là Hàn Tùng Linh!

Chàng đã đứng lên, giọng nói tuy khế nhưng rất âm vang, sắc mặt đã hồng nhuận như thường, hoàn toàn khác với dáng bắt lực vừa rồi.

Không ai tự hỏi xem chàng đã hồi phục như thế nào, chỉ biết Hàn tùng Linh danh chấn giang hồ đã trở về đúng cương vị của mình, cương vị bấy lâu làm cho giang hồ hắc đạo kinh hồn bạt vía.

Chàng nhẹ giọng nói:

- Tiểu đệ đã làm Diêm huynh lo lắng.

Bạch Diện Tu La ngưng mục nhìn chàng, trong lòng phấn chấn lên rất nhiều, mặt tươi giãn ra hỏi:

- Hàn sư đệ không bị thương sao?

Hàn Tùng Linh cười đáp:

- Tiểu đệ xác thực có bị thương. Nhưng bây giờ đã bình phục, nếu không sao lại tới đây?

Minh Thông Hòa Thượng chợt đưa mắt nhìn hai tên Sử Vạn Hành và Đường Tân Kiên nghiêng răng nói:

- Các người quả là nghĩ ra nước cờ cao! Chỉ là chưa tính toán thật đầy đủ!

Hàn Tùng Linh không giải thích gì, còn hai tên Đường Chủ thì biết rõ mọi lời giải thích sẽ là vô ích nên ngậm vận công sẵn sàng bảo vệ tính mạng.

Tuy nhiên Sử Vạn Hành vẫn còn gặng gượng nói một câu:

- Đại sư có thể cho huynh đệ nói một lời không?

Minh Thông đã có thành kiến với hai tên này, cười nhạt đáp:

- Lão nạp thấy chẳng có gì nên giải thích nữa. Nguyên nhân vì sao Hàn Tùng Linh tự xưng bình phục, ắt hai vị chẳng có câu nào trả lời nào khác hơn là hai chữ “không biết” đâu.

Đường Tân Kiên nói:

- Quả thật chúng tôi không biết mà!

Minh Thông cười nói:

- Lão nạp biết hai vị là người bị hại mà! Bởi vậy mới nói đây là nước cờ cao, tiếc rằng hai vị phạm phải một sai lầm nhỏ.

Hàn Tùng Linh chợt hỏi:

- Đại sư, không biết đó là sai lầm gì?

Minh Thông cười thâm trầm đáp:

- Đó là chúng đứng cách lão phu quá gần.

- Dường như đại sư rất tự tin là chỉ trong một vài chiêu hạ được hai vị Đường Chủ kia?

- Cái đó sự thực sẽ chứng minh.

Sử Vạn Hành vội kêu lên:

- Đại sư! Đó là Hàn Tùng Linh mượn đao giết người đấy! Đại sư đừng để hấn lừa!

Minh Thông “hừ” một tiếng nói:

- Hai người bây giờ mà còn nói được câu đó ư?

Nói xong tiến lên một bước.

Sử Vạn Hành vừa vận công đề phòng, vừa nói:

- Đại sư đừng bức bách chúng ta!

Minh Thông quát:

- Câm miệng!

Quát xong đưa chưởng lên.

Tam Xích Kim Đồng chợt nhảy ra chặn tên hộ pháp lại nói:

- Đại sư, hãy cho chúng nói vài lời, sau đó hãy động thủ cũng chưa muộn!

Minh Thông không hạ tay xuống, lắc đầu đáp:

- Đủ rồi! Lúc này ta không muốn nghe gì nữa thêm, chỉ làm rối trí mà thôi.

Sử Vạn Hành cuống quít nói:

- Xin Đại sư cho huynh đệ chúng tôi giải thích một lời. Hàn Tùng Linh...

Minh Thông ngắt lời:

- Các người chuẩn bị đi!

Dứt lời vung song chưởng đánh ra.

Sử Vạn Hành và Đường Tâm Kiên buộc lòng phát chưởng nghênh địch.

Với thân thể đồ sộ của Minh Thông, lực đao phát ra quả thật kinh nhân!

Sau hai tiếng nổ rền làm cả tòa Đại Hùng Bảo Điện lắc lư như đưa võng, Sử Vạn hành và Đường Tâm Kiên bị đánh bật vào tường ngã xuống, máu mồm máu mũi trào ra.

Sử Vạn Hành gượng chống tay ngồi dậy. Đưa mắt nhìn Minh Thông Hòa Thượng, phần hận nói:

- Lão lừa trọc đầu ngu ngốc! Mấy chục năm xông pha giang hồ của ngươi chỉ là uống phí, bị một tên miệng còn hôi sữa đánh lừa!

Minh Thông nhìn lại, thấy Hàn Tùng Linh vẫn bình thản đứng chỗ cũ không có phản ứng gì, thầm nghĩ:

- Hình như không phải chúng liên kết với nhau. Cho dù thế, hạng người như hai tên này chết cũng không oan.

Nghĩ đoạn trừng mắt hỏi:

- Sao ngươi dám nói lão nạp bị hấn đánh lừa? Trước hết các ngươi hãy yên tâm mà nhắm mắt. lát nữa hấn sẽ theo chân các ngươi thôi!

Sử Vạn Hành đưa tay lau máu trào ra khóe miệng nói:

- Hạng lừa trọc ngu ngốc như ngươi mà xứng là đối thủ của Hàn Tùng Linh sao? Ta dám đánh cuộc cả ngươi và hơn ba chục tên đệ tử trong Đại Hùng Bảo Điện này đã tới số rồi.

Tam Xích Kim Đồng hùng hổ nói:

- Các ngươi sợ Hàn Tùng Linh, còn lão phu không sợ, xem hấn làm gì được ta nào?

Nói xong định chồm tới.

Minh Thông Hòa Thượng giữ lại nói:

- Nhị sứ giả! Chúng ta không cần vội!

Hàn Tùng Linh cười nói:

- Tam Xích Kim Đồng người nhỏ chí cao. Sao đại sư làm giảm bớt nhuệ khí của nhị sứ giả đi như vậy?

Rồi nhìn Tam Xích Kim Đồng nói tiếp:

- Hà Phi, là nhân vật thứ hai trong Thất Đại Sứ Giả uy danh lừng lẫy giang hồ, sao lại thúc đầu rụt cổ như vậy? Nào tới đây! Chỉ cần cầm cự được năm chiêu không bại, hàn mỗ sẽ làm theo mọi điều kiện của ngươi!

Tam Xích Kim Đồng nổi giận râu tóc dựng ngược cả lên, nghiêng răng nói:

- Tiểu tử cuồng ngạo kia! Hà mỗ thể hôm nay sẽ đánh nát thân ngươi!

Minh Thông buông hẳn ra, như vậy là đồng tình để tên nhị sứ giả xuất thủ.

Bởi vì không những tên đệ tử Tam Phật Đài tin chắc Hàn Tùng Linh dù võ công siêu phàm tới đâu cũng không thắng nổi Tam Xích Kim Đồng trong vòng năm chiêu, mà ngay cả Bạch Diện Tu La Diêm Hải Vân cũng hoài nghi lời chàng nói.

Minh Thông là kẻ giảo hoạt, buông Tam Xích Kim Đồng ra còn nói thêm một câu:

- Hàn Minh Chủ đã tỏ ra hào phóng như thế nhị sứ giả đừng để vị đó thất vọng. Năm chiêu thì đáng vào đâu chứ?

Tam Xích Kim Đồng hiểu ý tên hộ pháp, nén giận cười nói:

- Tiểu bối! Ngươi nói ra ắt giữ lời chứ?

Hàn Tùng Linh gật đầu:

- Đương nhiên!

Tam Xích Kim Đồng nói:

- Như vậy là việc đã thỏa thuận xong. Bây giờ ai xuất thủ trước?

Vừa lúc ấy ngoài cửa điện có người nói:

- Minh Chủ! Quân tử không đấu với tiểu nhân. Minh Chủ đấu với tên tiểu hầu này sẽ mất đi thân phận, giao hẳn cho bốn tọa!

Dứt lời một bóng người bước vào phòng, chính là Hoang Thành Cô Kiếm Yến Hành Vân.

Bọn đệ tử Tam Phật Đài bị Hàn Tùng Linh cuốn hút nên quên mất việc mình bị Bích Huyết Minh bao vây khi xuất hiện lá tiểu kỳ, bây giờ việc Yến Hành Vân xuất hiện đã kéo chúng trở về với thực tại.

Hiện giờ Đại Hùng Bảo Điện là trọng địa, chẳng lẽ đối phương muốn ra vào tùy ý?

Minh Thông Hòa Thượng quát lên:

- Chặn hẳn lại!

Bốn tên hắc y hán tử được lệnh vung đao kiếm xông vào vây lấy Yến Hành Vân.

Y dừng lại quét mắt nhìn đối phương cười nói:

- Bốn vị bằng hữu! Đao kiếm không có mắt, chẳng phải chuyện đùa đâu! Ta xem bốn vị ẩn đường không được rõ lắm, chỉ e đoán mệnh. Tốt nhất hãy lùi lại đi!

Bọn kia tiến vào vị trí sẵn sàng xuất thủ.

Một tên nói:

- Nếu người sợ thì mau ra khỏi điện đi, có thể tính mạng dài thêm một chút.

Hoang Thành Cô Kiếm Yến Hành Vân nhú mày nói:

- Vậy là bốn vị quyết tâm liều mạng?

Vừa hỏi vừa điềm nhiên bước vào, bảo kiếm vẫn nằm nguyên trong vỏ.

- Sát!

Bốn tên hán tử đồng thanh quát vang, vung đao kiếm chém xuống.

Bằng động tác nhanh như chớp, Hoang Thành Cô Kiếm Yến Hành Vân rút kiếm quay một vòng.

Chỉ thấy kiếm quang lóe sáng rồi tắt ngay, bốn cái đầu đã rời khỏi cổ rơi xuống nền điện, bốn cột máu phun cao, một lúc sau bốn thi thể không đầu mới từ từ đổ xuống.

Toàn điện thốt lên một tiếng kinh hoàng, hơn ba mươi người giương mắt thất thần nhìn Hoang Thành Cô Kiếm.

Thủ đoạn giết người quá tàn khốc và mau lẹ, thậm chí cả bốn nạn nhân không kịp kêu lên được tiếng nào.

Phải qua một lúc, Minh Thông Hòa Thượng mới trấn tĩnh lại, bật hỏi:

- Hoang Thành Cô Kiếm Yến Hành Vân?

Y thông thả tra kiếm vào bao, lạnh lùng đáp:

- Một nhân vật uy danh hiển hách như đại hòa thượng mà cũng biết kẻ vô danh tiểu tốt này sao?

Ngực nặng như bị một tảng đá ngàn cân đè lên, Minh Thông cảm thấy bất

lực và tuyệt vọng.

Hoang Thành Cô Kiếm bước tới gần Hàn Tùng Linh.

Minh Thông Hòa Thượng nói:

- Yến Hành Vân, vì sao ngươi can dự vào việc này?

Hoang Thành Cô Kiếm dừng lại hỏi:

- Đại sư nói gì?

Minh Thông đáp:

- Các hạ không phải là người của Bích Huyết Minh, vì sao chọc tay vào chuyện ân oán giữa hai phái chúng ta? Chẳng lẽ ngươi không biết quy củ giang hồ?

Hoang Thành Cô Kiếm hỏi lại:

- Người biết tại hạ và Hàn Minh Chủ có quan hệ thế nào không?

- Người nói xem?

- Hàn Minh Chủ là chủ nhân của Yến mỗ. Mặt khác ta đã đồng ý đảm nhận chức vị Đường Chủ Bích Huyết Minh. Như vậy đủ rồi chứ?

Minh Thông “Hừ” một tiếng nói:

- Yến Hành Vân! Ngươi sẽ hối hận vì liên kết với cừu nhân của Tam Phật Đài!

Hoang Thành Cô Kiếm cười đáp:

- Ta lại! Yến mỗ cảm thấy càng ngày càng vinh dự.

Minh Thông chột quát lên:

- Vây chúng lại!

Ngoài điện có người nói to:

- Quan lão nhị! Bây giờ đến lượt chúng ta!

Lại thêm hai người nữa tiến vào bảo điện, đó là Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long và Tứ Tuyệt Thư Sinh Quan Kỳ Hà. Theo sau còn có Bạch Phong, Úc Lan và Úc Liên.

Minh Thông quát to:

- Các huynh đệ! Xông vào!

Vân Phi Long rút Hắc Trường tiên ra nói:

- Tên nào chán sống thì cứ xông vào!

Bang chúng Tam Phật Đài không ai dám xông tới Hàn Tùng Linh và Hoang Thành Cô Kiếm Yến Thành Vân, nhưng rất đông người ào tới cửa, vừa có ý chặn năm người vào sau, vừa hy vọng thoát ra ngoài, tránh khỏi hai vị hung thần ác sát đã ở trong điện.

Tứ Tuyệt Thư Sinh kéo Lôi Điện Truy Hồn lại nói:

- Vân đại ca! Lùi ra ngoài!

Lôi Điện Truy Hồn ngạc nhiên hỏi:

- Vì sao?

Tứ Tuyệt Thư Sinh đáp:

- Trong điện không thi triển được.

Lôi Điện Truy Hồn gật đầu:

- Có lý!

Hai người đẩy ba thiếu nữ ra, án ngữ ngay trước cửa điện, một người dùng chiết phiến, người kia dùng Hắc trường tiên, thấy tên nào xông ra là giết, chỉ chốc lát đã có bảy tám tên đệ tử Tam Phật Đài ngã gục trước cửa điện, không tên nào dám xông ra nữa.

Tứ Tuyệt Thư Sinh nói:

- Chúng ta lùi ra miếu viện đi.

Lôi Điện Truy Hồn hỏi:

- Để làm gì?

- Chỉ viện cho Minh Chủ!

Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long hiểu ra, gật đầu nói:

- Diệt kế! Nếu chúng ta cứ trấn giữ ở đây, chẳng những hai vị cô nương không có cơ hội xuất thủ mà đối phương không dám ra đồn lại trong điện sẽ khó khăn cho Minh Chủ và Yến đại hiệp. Nào lùi lại!

Năm người lùi ra miếu điện, chỉ sau một lúc thì có mười mấy tên đệ tử Tam Phật Đài xông ra, cùng Lôi Điện Truy Hồn, Tứ Tuyệt Thư Sinh và thư muội Úc Lan tiến hành một cuộc ác chiến.

Bạch Phong Công Chúa nghe trong Đại Hùng Bảo Điện cũng đã động thủ, thấy bọn Lôi Điện Truy Hồn không có gì đáng lo liền xông vào điện, thấy Hoang Thành Cô Kiếm Yến Hành Vân đang ác đấu với Tam Xích Kim Đồng Hà Phi.

Teân nạy dưỡng moät ñoài Hoả ñầu caâu, tuy thaân thuû khoâng phaùì taàm thөөөng nhöng vaãn bò Yeán Haөnh Vaãn ñoàn vaөo theá hai phong.

Một cặp đấu khác là Minh Thông Hòa Thượng với Hàn Tùng Linh, cả hai đều dùng chỉ chưởng chưa xuất binh khí, tạm thời chưa có bên nào giành được ưu thế.

Bạch Điện Tu La Diêm Hải Vân lướt ra giữa điện thì gặp Bạch Phong.

Hắn lập tức bị khuôn mặt kiều diễm của nàng hút chặt như bị thôi miên, đăm đăm nhìn nàng hỏi:

- Cô nương có phải là Bạch Phong Công Chúa, chủ nhân Âm Mộng Cốc không?

Bạch Phong gật đầu:

- Đúng thế, các hạ là ai?

- Tại hạ là Bạch Điện Tu La Diêm Hải vân, tính ra là sư huynh của Hàn Tùng Linh.

Bạch Phong nhíu mày nói:

- Theo tôi được biết thì Hàn Kiếm Môn chỉ còn lại một mình Tùng Linh nữa thôi. Xin cho biết lệnh sư là ai?

Bạch Điện Tu La đáp:

- Trong Tam Phật Đài ngày trước thì gia sư đứng hàng thứ ba.

Bạch Phong nói:

- Tùng Linh có nói vị Tam Phật gia có một đệ tử, nhưng sau đó đã đầu hàng kẻ thù, trở thành đệ tử của Tam Phật Đài đương nhiệm. Các hạ với vị đó có quan hệ thế nào?

Bạch Điện Tu La không trả lời, chột đời đề tài:

- Giang hồ truyền ngôn Bạch Phong Công Chúa là võ lâm đệ nhất mỹ nhân...

Bạch Phong lạnh lùng nói:

- Hình như tôi không bàn vấn đề này với các hạ.

- Nhưng Hàn Tùng Linh tất cũng đã từng nói với Công Chúa câu này?

Bạch Phong càng tăng ác cảm, nói:

- Diêm Hải Vân, tốt nhất là đừng lảng tránh sự thực. Câu ta hỏi ngươi còn chưa trả lời!

Bạch Diện Tu La đáp:

- Tại hạ chính là người đó, nhưng không phải đầu hàng mà làm theo lệnh của gia sư và sư bá.

- Lệnh gì?

- Chờ Hàn Tùng Linh đến để phối hợp trả thù!

Bạch Phong nhíu mày nghĩ ngợi một chút rồi nói:

- Cái đó thì khó mà tin ngay được. Bây giờ xin hỏi các hạ, nếu vậy thì tại sao bây giờ Tùng Linh đã đến mà các hạ không phối hợp hành động?

Bạch Diện Tu La mê mẩn nhìn Bạch Phong, thở dài đáp:

- Đó là vì cô nương...

Bạch Phong ngạc nhiên hỏi:

- Vì tôi?

Bạch Diện Tu La vẫn không rời mắt khỏi khuôn mặt kiều diễm của nàng, gật đầu đáp:

- Không sai.

Hai người chỉ nói mấy câu mà cục diện trong Đại Hùng Bảo Điện đã đổi khác.

Tam Xích Kim Đồng Hà Phi bị Hoang Thành Cô Kiếm Yển Hành Vân dồn vào góc tường, thủ nhiều công ít, tình cảnh càng lúc càng nguy ngập, bại thế đã rõ.

Còn Minh Thông đấu với Hàn Tùng Linh, tuy chưa bị dồn ép nhiều nhưng Hàn Tùng Linh thần sắc vẫn bình thường, trái lại Minh Thông Hòa thượng mồ hôi toát ra như tắm, bộ mặt béo núc ướt đẫm trông nhờn nhợt như cháo mỡ.

Bạch Phong thấy vậy thì trở nên yên tâm, quay lại nhìn Bạch Diện Tu La tiếp tục hỏi:

- Các hạ biết Tùng Linh tới đây trả thù cho ai không?

Bạch Diện Tu La đáp:

- Song thân, huynh muội của hấn và Tam Phật.
- Như vậy là vì lệnh sư nữa, sao các hạ không giúp chàng một tay?
- Tại hạ đã nói, vì cô nương.
- Các hạ nói rõ hơn xem?

Bạch Phong nhíu mày hỏi:

- Các hạ cho rằng tôi không nên làm thế.

Bạch Diện Tu La gật đầu:

- Phải
- Vì sao?
- Tại hạ nghĩ hấn không xứng!

Bây giờ Bạch Phong không còn ác cảm nữa mà thấy khinh ghét, liền đổi cách xưng hô:

- Chàng không xứng, còn ngươi thì xứng hay sao?

Bạch Diện Tu La thở dài đáp:

- Tại hạ biết mình càng không xứng. Công Chúa, có thể trong thiên hạ không ai xứng với Công Chúa. Vì thế tại hạ ghen tỵ với Hàn Tùng Linh.

Bạch Phong “hừ” một tiếng, nói:

- Chỉ tiếc ta không phải là ngươi. Ta quan tâm đến ai là quyền của ta.
- Tại hạ biết. Vì thế mới sinh ra ghen tỵ với hấn. Công Chúa có biết lòng ghen tuông còn đáng sợ hơn lòng thù hận không?

Bạch Phong chột nổi sát cơ:

- Vì thế ngươi định giết Tùng Linh?

Bạch Diện Tu La đáp:

- Ta biết mình không đủ khả năng đó.

Bạch Phong tiếp tục truy vấn:

- Bởi vậy ngươi muốn mượn đao giết người.

Bạch Diện Tu La thừa nhận:

- Minh Thông võ công cao hơn tại hạ rất nhiều. Nhất định Hàn Tùng Linh

không phải là đối thủ của hắn.

Bạch Phong nói:

- Nếu vậy thì ta sẽ giúp chàng một tay.
- Tại hạ sẽ ngăn cản cô nương.

Bạch Phong lộ vẻ khinh bỉ:

- Diêm Hải Vân, vì một chút tư tình nhi nữ mà làm trái sư lệnh, phản lại lý tưởng của mình, người không thấy hèn hạ, nhục nhã và đáng khinh sao?

Bạch Diện Tu La trâng tráo đáp:

- Công Chúa, tại hạ đã nói sự ghen tuông đáng sợ hơn cả lòng thù hận, ta không thể khống chế được bản thân. Công Chúa, ngay khi thấy Công Chúa xuất hiện, tại hạ đã không thể trấn áp được bản thân.

Bạch Phong “hừ” một tiếng, nói:

- Khi đã không còn lý trí, người ta trở thành loài vật. Diêm Hải Vân. Ta không có điều gì phải nói với người nữa. Nếu bị người ngăn cản, ta sẽ giết chết mà không chút ngần ngại!

Bạch Diện Tu La nói:

- Tại hạ hy vọng được chết bởi tay Công Chúa.
- Người sẽ chết rất thảm mà không đạt được bất kỳ nguyện vọng nào, bởi hạng như người không xứng.

Nói xong quay đi.

Vừa lúc đó vang lên một tiếng rú thảm khốc. Bạch Phong nhìn lại, thấy Hoang Thành Cô Kiếm Yến Hành Vân vừa cầm ngật thanh kiếm vào ngực Tam Xích Kim Đồng Hà Phi.

Tiếng rú của hắn làm Minh Thông Hòa Thượng càng hoảng loạn hơn.

Trước đó tên hộ pháp đã cảm thấy nội lực không tiếp thêm được nữa, càng đấu áp lực từ đối phương càng tăng thêm. Bấy giờ hắn mới tin việc Hoàn Dao Trại Nhật Cổ Tiêu Thiên bị chết dưới tay Hàn Tùng Linh là sự thật.

Qua ngoài năm mươi chiêu, Minh Thông đã gần như không còn khả năng hoàn thủ nữa.

Hàn Tùng Linh lạnh lùng nói:

- Bằng hữu. Đây là khoảnh khắc cuối cùng của cuộc đời người.

Dứt lời đánh ra một chưởng.

Minh Thông dốc toàn lực phát một chưởng nghênh địch.

- Bình!

Sau tiếng nổ rền như sấm, thân hình đồ sộ của Minh Thông bị tung lên cao, rơi phịch xuống ngay bên cạnh chân Bạch Diện Tu La Diêm Hải Vân.

Giá như lúc đó hấn tung một cước thì đã dễ dàng giết chết Minh Thông đã bị trọng thương, hoàn thành ước nguyện mấy năm qua khuấy thân hàng địch, làm tròn sứ mệnh của sư môn, đồng thời tránh cho mình một kết cục bi thảm.

Nhưng hấn đã không làm thế.

Bởi vì hấn đã không còn nghĩ được gì hơn sắc đẹp của Bạch Phong Công Chúa, hay đúng hơn, cơn ghen đã làm hấn mất đi ý chí.

Bạch Phong nhảy hai bước tới bên Hàn Tùng Linh, níu lấy tay chàng hỏi:

- Tùng Linh! Chàng đã bình phục hoàn toàn rồi chứ?

Hàn Tùng Linh cười đáp:

- Bình phục rồi! Không còn chút thương tích gì.

Chàng cời mảnh băng ở cánh tay, lộ ra vết sẹo đã lành da, nói thêm:

- Đó là nhờ nàng tặng lại ta chiếc hộp.

Lời nói, cử chỉ âu yếm của đôi tình nhân càng làm nổi ghen tuông trong lòng Bạch Diện Tu La Diêm Hải Vân càng thêm cháy bỏng. Lúc này hấn không nghĩ gì khác ngoài ý niệm muốn giết chết Hàn Tùng Linh.

Sau khi hít vào mấy hơi, nội thương của Minh Thông Hòa Thượng hồi phục được mấy phần.

Hình ảnh đầu tiên đập vào mắt tên hộ pháp là khuôn mặt đờ đẫn của Bạch Diện Tu La Diêm Hải Vân.

Minh Thông ngấm vận công vào song chưởng rồi bất thần chồm dậy...

Bạch Diện Tu La Diêm Hải Vân hầu như vẫn chưa thoát ra khỏi trạng thái mê man, bị hai chưởng đánh trúng ngực hất bổng lên không, va vào một thanh xà rơi xuống cách xa hơn một trượng.

Cùng lúc ấy Hoang Thành Cô Kiếm Yến Hành Vân lao tới, phóng kiếm đâm

vào ngực Minh Thông Hòa Thượng.

Tất cả những diễn biến đó xảy ra chỉ trong nháy mắt.

Hoang Thành Cô Kiếm Yến Hành Vân còn chưa rút kiếm khỏi ngực đối phương ngay, cứ đứng lặng nhìn thân thể to lớn của tên hộ pháp.

Hắn cũng nằm im không phản kháng, bộ mặt béo nung núc trông khá bình thản, có lẽ phần nào đã mãn nguyện vì trước khi chết còn lấy được mạng của Bạch Diện Tu La Diêm Hải Vân.

Hàn Tùng Linh và Bạch phong Công Chúa bước lại gần Bạch Diện Tu La Diêm Hải Vân.

Hắn lúc ấy chỉ còn thoi thóp, máu từ miệng và mũi vẫn cứ tiếp tục trào, Minh Thông dốc hết tàn lực vào một kích cuối cùng quả là có uy lực kinh nhân!

Bạch Diện Tu La nhìn Hàn Tùng Linh nhổ ra một bãi máu rồi nhìn Hàn Tùng Linh nói:

- Hàn huynh đệ, ngươi không ngờ đến kết cục này, đúng không?

Hàn Tùng Linh gật đầu:

- Diêm sư huynh, quả là tiểu đệ không ngờ Minh Thông bị trọng thương mà còn lợi hại như thế.

Bạch Diện Tu La hỏi tiếp:

- Và ngươi cũng không ngờ ta không tránh được chiêu đó?

- Đúng vậy.

- Hàn Tùng Linh, Minh Thông không phải là đối thủ của ngươi, nhưng hắn kháng cự được lâu như thế, vì ngươi không dốc toàn lực, không sai chứ?

Hàn Tùng Linh lại gật đầu:

- Không sai.

- Vì ngươi không hoàn toàn chú tâm vào cuộc đấu?

- Nói cách khác, ngươi nghe hết cuộc nói chuyện giữa Diêm mỗ với Bạch Phong cô nương.

- Hàn mỗ không phủ nhận.

Chợt hỏi:

- Thương thế của sư huynh...

Bạch Diện Tu La lắc đầu nói:

- Đa tạ người đã quan tâm. Nhưng ta biết tâm phẫn mình đã bị vỡ nát, chỉ nói được vài câu nữa thôi.

Hàn Tùng Linh đáp:

- Sư huynh có điều gì thì cứ nói đi!

Ánh mắt Bạch Diện Tu La chợt long lên. Hắc thở dốc một lúc rồi nói:

- Hàn Tùng Linh! Đến bây giờ ta vẫn ghen... với người...

Nói xong thở hắt ra hơi cuối cùng, ngoẹo đầu xuống.

Bạch Phong nói:

- Một người cho đến chết mà vẫn không tỉnh ngộ, để lòng thù hận vô lý làm lấn át sự nghiệp, tình đồng chí và đồng môn, những gì tốt đẹp hẳn đã làm trong đời còn có ý nghĩa gì?

Hàn Tùng Linh thở dài nói:

- Bạch Phong, nàng đừng quá khắt khe như thế!

Bạch Phong lập tức phản đối:

- Thiếp không khắt khe đâu. Một kẻ cố chấp và mù quáng như vậy, dù có sống thêm cũng không làm được việc gì.

Hàn Tùng Linh nói:

- Có thể một phần là do nàng quá đẹp.

- Sắc đẹp không phải là lý do làm người ta nảy sinh ra những ý niệm xấu. Chỉ những người dung tục, ích kỷ mới để cho những thói xấu lấn át lý trí của mình mà thôi, chàng cho có đúng không?

Hàn Tùng Linh gật đầu:

- Nàng nói đúng.

Bạch Phong kéo tay chàng nói:

- Tùng Linh, chúng ta đừng nói đến chuyện đó nữa! Hãy ra ngoài xem hai vị đại ca và thư muội Úc Lan thế nào.

Nhưng hai người vừa quay lại thì Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long, Tứ Tuyệt Thư Sinh Quan Kỳ Hà, Úc Lan và Úc Liên đã theo nhau bước vào Đại Hùng Bảo Điện.

Thấy y phục bốn người đầy máu me, Bạch Phong lo lắng hỏi:

- Vân đại ca, Lan muội... có ai bị thương không?

Lôi Điện Truy Hồn cười “hô hô” nói:

- Không đâu! Chúng ta tưởng vào đây còn giúp được một tay, không ngờ ở đây giải quyết còn nhanh hơn...

Tứ Tuyệt Thư Sinh Quan Kỳ Hà thấy vẻ mặt Hàn Tùng Linh đầy đăm chiêu như vậy không khỏi ngạc nhiên, chợt nhận ra thi thể Bạch Điện Tu La Diêm Hải Vân liền hỏi:

- Minh Chủ, người này là Diêm Hải Vân, đệ tử của tam sư thúc, đúng không?

Hàn Tùng Linh gật đầu:

- Không sai.

Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long hùng hổ bước tới gần hỏi:

- Minh Chủ, ai giết Diêm Hải Vân thế?

Chợt phía sau có tiếng trả lời:

- Ta giết đấy!

Mọi người nhìn ại, thì ra người vừa nói là Minh Thông Hòa Thượng. Nguyên là hấn vẫn chưa chết, Hoang Thành Cô Kiếm Yến Hành Vân vẫn giữ thanh kiếm trên ngực chưa rút ra,

Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long nháy hai bước tới gần quát:

- Lão lừa trọc! Người có biết giết người chúng ta thì sẽ phải chịu kết cục thế nào không?

Minh Thông Hòa Thượng cười đáp:

- Tiểu tử! Người xem tình cảnh ta đã tới nước này thì còn sợ kết cục nào nữa?

Lôi Điện Truy Hồn còn gặng thêm một câu:

- Người nên biết không phải chỉ có một cách chết đâu!

Minh Thông nói:

- Chết là nỗi thống khổ cuối cùng. Tiểu bối, Phật gia không thêm lưu tâm mình sẽ chết thế nào.

- Vậy chúng ta hãy thử xem!

- Cái đó tùy người thôi!

Lôi Điện Truy Hồn nhìn Hoang Thành Cô Kiếm nói:

- Yển huynh, rút kiếm ra cho huynh đệ mượn một chút!

Hàn Tùng Linh chợt đến gần nói:

- Vân đại ca, đừng làm thế.

Lôi Điện Truy Hồn ngạc nhiên hỏi:

- Vì sao?

Hàn Tùng Linh đáp:

- Vì lão ta đã giết Diêm Hải Vân.

Lôi Điện Truy Hồn càng ngờ ngạc:

- Minh Chủ sao thế? Chẳng lẽ Diêm Hải Vân có chỗ nào đáng chết?

- Đáng chết thì chưa hẳn, nhưng đó là kết cục đúng và hợp lý nhất.

Lôi Điện Truy Hồn nói:

- Bốn tọa không hiểu.

Hàn Tùng Linh thở dài đáp:

- Có những việc không hiểu thì tốt hơn. Vân đại ca chỉ cần biết Diêm sư huynh đã hoàn thành sứ mạng.

Chàng nhìn Hoang Thành Cô Kiếm Yển Hành Vân nói:

- Yển huynh rút kiếm ra đi!

Minh Thông chợt ngăn lại:

- Khoan đã!

Hàn Tùng Linh nhíu mày hỏi:

- Tôn giá còn muốn nói gì nữa hay sao?

Minh Thông Hòa Thượng đáp:

- Lão nạp muốn nói cho người biết một vấn đề. Hàn Minh Chủ, sự việc ở đây còn chưa xong đâu.

Hàn Tùng Linh gật đầu nói:

- Tại hạ biết, và đang chờ chủ nhân của tôn giá tới Pháp Hoa Tự này.

- Lão nạp nói là người khác.

- Ai vậy?

Minh Thông Hòa Thượng bật ho một tràng làm lưỡi kiếm động sâu thêm khiến lão nhăn mặt lại đau đớn.

- o O o -